

1. De rode gloed

Tom en Anna tuurden gespannen naar de horizon. Boven het land was het erg donker geworden. Het leek op een enorme onweersbui, maar toch niet helemaal. Zo zaten ze tussen het graan naar de pikzwarte lucht te staren. Het zwarte mysterie was plotseling ontstaan, hoewel de zon nog uitbundig scheen over het graanveld. Anna was op haar rug tussen het graan gaan liggen.

Tom keek onafgebroken naar de donkere dreiging. ‘Zou het zonnige weer omslaan in noodweer? Dan moet ik de knecht waarschuwen; het graan moet snel van het land,’ mompelde hij nauwelijks verstaanbaar.

Zijn zusje kwam moeizaam overeind en kneep haar ogen tot spleetjes om de horizon beter te kunnen bestuderen. Een licht briesje sloeg een paar blonde haarlokken voor haar ogen. Ze wreef ze snel opzij. ‘Komt de donkere lucht dan deze kant op? Ik zie eigenlijk helemaal niks bewegen. Alhoewel, de wolken lijken omhoog te gaan,’ zei Anna.

Tom zag het nu ook en begon zich zorgen te maken. ‘Wolken gaan helemaal niet omhoog,’ zei hij stellig. ‘Er moet iets anders aan de hand zijn, iets wonderbaarlijks. Iets wat op dit moment niet valt te verklaren.’

Anna was opgestaan; waar ze had gelegen was het graan helemaal plat geworden. Ze waren stiekem tussen het graan gekropen, omdat je de wolken voorbij ziet drijven als je op je rug ligt. Vaak fantaseerden ze erop los, want wolken nemen telkens andere figuren aan. De ene wolk was nog mooier dan de andere. Goed, vandaag waren er nauwelijks wolken te bekennen, behalve dan de zwarte duisternis aan de horizon. Als ik ongezien in het graan lig, hoef ik ook geen klusjes op de boerderij te doen, dacht Anna.

Vanochtend hadden ze het erf nog geveegd en de kippen gevoerd. Eieren waren er vanochtend nog niet gelegd; dit gebeurde pas in de loop van de middag of tegen het vallen van de avond. 's Middags had Tom een broodje gegeten en hij had de knecht geholpen met het melken van de koeien. Anna hielp haar moeder met het wassen van de kleren in een tobbe. Aan het einde van de middag waren ze stiekem tussen het graan gaan liggen om naar de wolken te kijken. Tom kauwde driftig op een paar graankorrels en concludeerde dat de oogsttijd was aangebroken.

Hij was nu ook opgestaan en keek over het goudgele graan de verte in. De zon verdween achter een grote wolk en plots werd alles duidelijk. Aan de horizon, vlak boven de grond, zag Tom een rode gloed met daarboven

de zwarte lucht. Hij rende het graanveld uit, sprong over de sloot en schreeuwde het uit. De knecht keek hem verbaasd aan. ‘Wat doe jij opgewonden! Trouwens, waar kom je eigenlijk vandaan? Toch niet uit het graanveld?’

‘Heeeelllluuupp... kijk... daar...!’ De opwinding over zijn ontdekking en de sprint naar de boerderij hadden hem buiten adem gebracht. Een paar meter achter Tom kwam Anna tot stilstand en ze wees naar de lucht boven het graanveld. ‘Kijk dan! Zie je dat?’ riep ze verschrikt.

Zelfs hun moeder was op het kabaal afgekomen en keek fronsend naar de kinderen. ‘Waarom schreeuw je zo? Kom naar binnen, we gaan zo eten,’ mopperde hun moeder.

Tom was ondertussen bijgekomen van zijn sprint en kon weer praten. Hij wist slechts een korte zin uit te brengen. ‘Het dorp staat in brand!’

Moeder keek geschrokken naar de lucht en vervolgens naar de kinderen. ‘We moeten onze voorraden zo snel mogelijk verstoppert’, zei ze. ‘Meer kunnen we op dit moment niet doen. Hopelijk blijven wij ditmaal gespaard. Misschien komt er eindelijk eens hulp van koning Godfried. Hij zou ons op z’n minst kunnen verdedigen tegen gevaren van buitenaf.’

Tom knikte instemmend. Daarna gingen ze allemaal de boerderij binnen voor het eten. Tom keek echter nog eenmaal om en peinsde zichtbaar. ‘Hoe groot zou de dreiging ditmaal zijn? En kunnen de ridders van Godfried deze nieuwe dreiging wel aan?’ vroeg hij aan Anna.

Maar Anna luisterde allang niet meer, omdat ze zich verheugde op de warme maaltijd. Tom trok de zware deur van de boerderij open en stapte naar binnen. De normaal zo opgewekte knecht zag een beetje bleek. In geval van oorlog zou hij moeten vechten aan de zijde van koning Godfried. Iedereen realiseerde zich dat er nog altijd een lege stoel was aan tafel. Op deze lege stoel zou hun vader moeten zitten. De oorlog had hem van zijn familie weggenomen. Tijdens het eten was het opvallend stil; iedereen was in gedachten verzonken. Sinds de laatste beslissende veldslag bij Baldy was vader spoorloos verdwenen. Het leger van koning Godfried, waarin vader als boer een hevige strijd leverde, had de vijand op een magnifieke wijze verslagen. Er waren uiteraard doden en gewonden gevallen, maar hij lag niet tussen de gesneuvelde soldaten van Godfried. Sindsdien, nu bijna twee jaar geleden, heeft de familie niets meer van vader gehoord; hij is officieel vermist.

Buiten waren de vogels gestopt met fluiten, terwijl de zwarte rookwolken langzaam oplosten aan de horizon. Blijkbaar was het dorp

uitgebrand of was de brand geblust. ‘Misschien waren het helemaal geen vijanden,’ zei Anna optimistisch. ‘Het kan natuurlijk ook een gewone brand zijn geweest.’

Tom geloofde haar niet. ‘Er is meer aan de hand. Dat weet ik zeker. Morgen ga ik op onderzoek uit. Dan kan de knecht ervoor zorgen dat de voorraden worden verstoep.’

De knecht knikte naar Tom, stond op van tafel en liep naar de stallen voor een laatste inspectie. ‘Tijd voor het afruimen van de tafel,’ zei moeder. ‘Tom en Anna, jullie zijn vandaag aan de beurt. Eigenlijk moeten jullie voor straf de hele week afruimen, omdat jullie in het graan hebben gelegen.’

Tom en zijn zusje keken beteuterd naar hun moeder. ‘Moet dat echt? Wij hebben toch de grote brand ontdekt? Als wij er niet waren geweest...’